

JOHAN VAN BOVEN

Bas van Loon & Nikki Baggerman

VOETBALHART

Twee vrienden, **twee hartstilstanden**

HOOFDSTUK 1

16 augustus 2022

Kortstondig debuut als trainer

Op de parkeerplaats van voetbalclub Achilles Veen staan veertig mannen te janken. De een zit op de grond met twee handen voor zijn ogen, de ander ijsbeert heen en weer. Even verderop houdt een groepje spelers elkaar stevig vast. Er heerst paniek, totale paniek. Iedereen kijkt met angst en beven naar veld C, waar Bas van Loon op het gras ligt. Leeft hij nog?

Een halfuur eerder is er nog niks aan de hand. Het is een heerlijke zomeravond op deze dinsdag 16 augustus 2022. Zonnetje, zacht briesje, lachende gezichten en het geluid van voetbalschoenen die het leer van de bal raken. Iedereen heeft zin in de voorbereiding op het nieuwe seizoen. Voor Bas is het niet zomaar de start van een nieuw voetbaljaar. Hij is behalve speler van het tweede elftal nu ook voor het eerst trainer van de ploeg. Een voor hem perfecte combinatie. Met een portie gezonde spanning begint hij aan zijn eerste oefensessie.

Dat gevoel heeft Bas al zo'n beetje de hele dag. Tijdens zijn werk bekijkt hij video's op YouTube en Instagram om inspiratie op te doen voor pass- en trapvormen. Als speler was het altijd makkelijk om na een training te roepen dat er geen reet aan was. Maar nu moet hij het zelf zo leuk mogelijk maken voor zijn spelers.

Vanwege een zwakke knie en een achillespeesblessure besloot Bas – na promotie met het tweede naar de Hoofdklasse – te stoppen als voetballer. Toen zijn trainer bekendmaakte dat hij zou vertrekken, stelde het bestuur van Achilles Veen afgelopen zomer voor dat Bas het van hem zou overnemen. Het trainerschap leek hem al een tijdje interessant, dus dit was een mooi moment om in te stappen. Maar dan dus wel als speler-trainer. Ondanks zijn fysieke klachten, kruipt het voetbalbloed waar het niet gaan kan. Gedurende het seizoen kijkt hij hoe vaak hij binnen de lijnen in actie kan komen. Dat komt wel goed. Maar hoe moet hij zich als trainer gedragen? De spelersgroep is redelijk intact gebleven en Bas is een van de oudsten. Op welke manier kijken de jongens naar hem als hij ineens voor de groep staat? Moet hij erboven staan of juist *one of the boys* blijven?

De vragen spoken de hele dag door zijn hoofd. Bas wil het vanaf de eerste dag gelijk goed doen. Als hij thuiskomt van zijn werk, zoekt hij in de tuin even de ontspanning op. Het fluitje dat hij had besteld is bezorgd en zijn tweejarige dochter Moon is een leuk proefkonijntje om zijn nieuwe trainersattribuut op uit te proberen. In de zomerse warmte rent ze rondjes door de tuin en als papa op de fluit blaast, stopt ze. Wisselen! Nu moet papa rondjes door de tuin rennen en bepaalt Moon met de fluit wanneer hij moet stoppen. Nena, de vriendin van Bas, kijkt lachend toe.

Na het eten zit Bas met zijn gezin nog even lekker in de tuin. De training begint om acht uur 's avonds en hij wil rond zeven uur richting Achilles Veen, zo'n vijfhonderd meter verderop. Er wordt aangebeld. Het is Lindy, die zich een nieuw kapsel komt laten aanmeten in Nena's kapsalon aan huis. Zij is de vriendin

van een van de beste vrienden van Bas. Hij en Ayden kennen elkaar van school en uit de jeugd van Willem II. Ayden stapte altijd in Kaatsheuvel in het busje dat hem naar de jeugdopleiding van de Tilburgse club bracht. Twee haltes verderop, in Loon op Zand, sloot Bas aan. Later speelden ze jarenlang samen in het eerste elftal van Achilles Veen. Nu is Bas de trainer van Ayden in het tweede. Dus ook voor hem is het een bijzondere dag. 'Ayden is al onderweg naar de club,' zegt Lindy tegen Bas, die net zijn dochter naar bed heeft gebracht. Hij geeft Nena een kus en vertrekt richting het veld waar hij zijn debuut als trainer gaat maken.

Thuis in zijn woonkamer kijkt Henk Schreuders op zijn horloge. De voorzitter van Achilles Veen wil straks een kijkje nemen bij de eerste training van het tweede elftal. Hij is vanzelfsprekend geïnteresseerd in alle teams van zijn club, maar nu zijn schoonzoon trainer is geworden, wil hij de training van Achilles Veen 2 zéker niet missen. Hij is benieuwd wat voor oefeningen de vriend van zijn dochter heeft bedacht.

Op de club stapt Bas een beetje onwennig de kleedkamer van de trainers binnen. Nu zit hij ineens in dezelfde ruimte als de trainers van het eerste, als collega's. De gesprekken gaan voor een groot deel langs hem heen. Ze maken wat afspraken over wanneer de reservekeeper van het eerste meedoet met het tweede, maar verder zit Bas in gedachten volledig bij zijn eerste training. Het is bijna acht uur, tijd om naar het veld te gaan.

Het ongemak van zijn nieuwe rol als trainer kruipt onder zijn huid. Bas voelt zich nog veel te veel speler om de trainer uit te gaan hangen. Daarom houdt hij zijn inleidende praatje op het veld kort. Niet in de laatste plaats omdat hij zelf altijd een hekel

had aan trainers die veel te veel ouwehoerden. Hij had ooit een trainer die voorafgaand aan elke training opsomde welke spelers er níet waren. Daar wil Bas sowieso niet aan beginnen, omdat hij die insteek te negatief vindt. Terwijl de spelers om hem heen staan, zegt hij: ‘Jongens, goed dat jullie er zijn. We staan voor een nieuw seizoen en we gaan er met z’n allen iets moois van maken. We beginnen de training vandaag uiteraard met een warming-up, daarna doen we een pass- en trapvorm, gevolgd door positieospel en we sluiten af met een partijvorm. Oké? Veel plezier!’

Bas doet mee met de rondo om de spieren los en warm te maken. Twee man in het midden en de rest speelt de bal zo vaak mogelijk naar elkaar over zonder dat het duo eraan kan komen. Bas voelt zich weer even meer speler dan trainer. Toch ook wel lekker. Na de rondo roept Bas dat de groep een paar rondjes om het veld moet lopen. Zelf wandelt hij over het veld om pionnen neer te zetten voor de volgende oefening. Terwijl de spelers rondjes lopen, speelt hij de rest van de training alvast af in zijn hoofd. Zo voelt het dus om trainer te zijn. Het is nog een beetje onwennig, maar Bas geniet. Helaas niet voor lang.

Voordat hij het beseft, valt hij op de grond. In de verte hoort hij de spelers lachen; ze denken dat hij een grapje maakt. Maar Bas heeft geen idee wat hem zojuist is overkomen. Hij krabbelt overeind en roept dat de spelers door moeten gaan met de warming-up. Daarna gaat het licht weer uit. Bas zakt in elkaar en blijft roerloos liggen.

Iedereen op het veld beseft dat het goed mis is. ‘Bert, Bert, Bert, kom!’ gillen de spelers in de richting van de dug-out, waar Bert Verbeek zit. De verzorger heeft veel ervaring op EHBO-gebied en als hij het veld op sprint, herkent hij direct de situatie:

hartstilstand. De oude rot in het vak begint meteen met reanimeren. Met twee handen op de borst probeert hij de hartslag van Bas weer op gang te krijgen. Een onwerkelijke situatie. Hij kent Bas al tien jaar, heeft een goede band met hem opgebouwd en is van hem gaan houden. En nu kijkt hij naar het paars aangelopen hoofd van Bas, terwijl hij met twee handen op elkaar zijn borst zes centimeter probeert in te drukken. Als er vandaag één ding niet gaat gebeuren, is dat jij ons gaat verlaten, denkt Bert bij zichzelf.

In het vrijwilligersshok onder de hoofdtribune doen eerste-elftalverzorger Jan Donders en vrijwilliger Jan van den Boogaard rustig een bakkie. Plots zien ze mensen in paniek het veld aflopen en driftig met hun armen zwaaien. Verschrikt staan ze op. ‘Reanimeren!’ horen ze iemand gillen. Tijdens hun sprint naar buiten trekken ze een Automatische Externe Defibrillator (AED) van de muur. Omstanders wijzen dat ze op veld C moeten zijn.

Burgerhulpverlener Jan van den Boogaard weet hoe hij moet handelen in dit soort noodsituaties. Hij plakt de elektroden van de AED op de borstkas van Bas, zodat het apparaat het hartritme kan analyseren. Een hartstilstand heet weliswaar een hartstilstand, maar het hart staat niet stil. Dat lijkt alleen zo. De hartkamers worden heel snel en chaotisch geprikkeld, waardoor het hart niet meer kan samentrekken en er geen bloed meer wordt rondgepompt. Het hart slaat op hol. Een AED kan een schok geven om het hart te resetten en weer normaal te laten kloppen.

Voorzitter Henk Schreuders zit nog thuis. De warming-up gelooft hij wel, dus hij vertrekt iets later van huis. Zijn telefoon gaat: teammanager Jan Schalken belt. ‘Er is iets met Bas!’ Henk

denkt gelijk aan de verrotte knieën van zijn schoonzoon. Spelen die hem nu al parten tijdens zijn eerste training? ‘Nee, ze zijn hem aan het reanimeren! Nu naar de club komen!’

Bert van Wijgerden, bij wedstrijden de grensrechter van Achilles Veen 2, heeft 112 gebeld en hangt al een tijdje aan de lijn met de meldkamer. ‘Nee, hij is niet wakker,’ zegt hij door de telefoon. ‘Hij wordt blauw, mevrouw. Hij wordt blauw. Ja, ze zijn al bezig met de AED, de stickers zitten al op zijn lichaam geplakt.’

‘Schok geactiveerd,’ klinkt het uit de AED, nadat het hartritme is geanalyseerd. ‘Bezig met opladen. Houd afstand.’ Er klinkt een aanhoudende piep. ‘Druk op knipperende schokknop.’ Jan van den Boogaard zegt dat niemand Bas nu mag aanraken en drukt op de knop. De eenendertig jaar jonge trainer vliegt een paar centimeter de lucht in. ‘Schok 1 toegediend, het is veilig de patiënt aan te raken.’ Bert Verbeek gaat door met reanimeren. Het is keihard werken, maar door de adrenaline die door zijn lichaam giert, is van vermoeidheid geen enkele sprake. Hij moet en zal Bas weer aan de praat krijgen. Het zweet druipt van zijn hoofd op het lichaam van Bas, die nog steeds roerloos op de grond ligt.

De medewerker van de meldkamer hoort iemand schreeuwen. ‘Opschieten!’ Het is tweede-elftalspeler Sezer Sülün, die het allemaal te lang vindt duren. Waar blijft die ambulance? Er ligt hier iemand dood te gaan, waarom duurt het zo fucking lang? Jan van den Boogaard neemt de telefoon van Bert van Wijgerden over en krijgt te horen dat er hulp onderweg is. ‘Ja, de AED heeft de eerste schok toegediend. U hoort de AED ook, toch?’ Naast dat hij de meldkamer te woord staat, blijft hij de mannen die verdergaan met de reanimatie steunen. ‘Gaat goed Bert, goed bezig jongen.’

In Haarstudio Nena heeft de eigenaar nog geen idee dat drie mensen er alles aan doen om haar vriend in leven te houden. Samen met Lindy kletst ze er vrolijk op los. Tot haar moeder belt. ‘Er is iets met Bas, hij is onderuit gegaan,’ klinkt het uit de telefoon die op speakerstand staat. Nena en Lindy lachen. ‘Toch niet weer die knie, hè?’ Maar de moeder van Nena klinkt bloedserieus. ‘Nou, dat denk ik niet, want er komt een ambulance aan. Dus ik denk echt dat je even naar de club moet gaan.’ De sfeer slaat om. Nena heeft geen idee wat ze moet denken of voelen, maar dat ze zo snel mogelijk naar Achilles Veen moet, is duidelijk. Lindy, die nog maar voor de helft is geknipt, blijft achter met Moon, het dochttertje van Bas en Nena. Nena stapt gestrest in de auto en kan zich alleen nog maar afvragen wat er aan de hand is.

Ook het eerste elftal van Achilles Veen is begonnen aan de voorbereiding op het nieuwe seizoen. Tijdens de warming-up van hun training krijgen ze het rumoer van veld C wel mee, maar ze hebben geen idee wat er daadwerkelijk aan de hand is. Er zal wel iemand geblesseerd zijn geraakt, zeggen de spelers tegen elkaar. Maar dan komen twee spelers van het tweede elftal aangerend. Tranen en paniek in de ogen. ‘AED! AED! AED!’ roepen ze. Ze bedoelen dat er iemand wordt gereanimeerd met een AED, maar enkele spelers van het eerste elftal denken dat er om een AED wordt gevraagd. Maar waar vind je zo’n ding?

Middenvelder Nikki Baggerman twijfelt geen moment en rent op volle snelheid richting het winkelcentrum om de hoek. Daar zal bij de Jumbo toch wel een AED hangen? Teamgenootje Rico Geeroms sprint met hem mee. Op voetbalschoenen denderen

ze de Jumbo binnen. ‘AED! Waar is hier een AED?!’ schreeuwen ze. Sommige werknemers van de supermarkt denken eerst dat ze te maken hebben met een overval, maar als ze de voetbaloutfit van de mannen zien, wijzen ze direct de juiste weg.

Nikki en Rico sprinten terug naar sportpark De Hanen Weide. Als ze dichterbij de plek des onheils komen, zien ze dat er al een andere AED wordt gebruikt. Terwijl ze staan uit te hijgen, kijkt Nikki naar de trainingsbroek van het slachtoffer. Nee toch!? De grond zakt onder zijn voeten vandaan als hij de initialen ‘BvL’ ziet staan. Het is zijn vriend Bas die daar ligt.

Even kijkt Nikki wezenloos toe. Hij ziet het gezicht van Bas, een beeld dat hij nooit meer zal vergeten. De gelaatsuitdrukking verradt dat daar een man ligt die keihard voor zijn leven aan het vechten is, maar het gevecht wel gaat verliezen. Het beeld komt keihard binnen. Om hem heen is het een grote chaos, maar verdoofd door de schok hoort en ziet Nikki even niets. De adrenaline van het rennen en het opkomende verdriet vechten om voorrang in zijn lijf. Zijn gedachten gaan terug naar de zomer. Talloze keren stonden ze samen op de tennisbaan, ze waren topfit. En nu ligt Bas hier roerloos op het veld. Hoe is dit mogelijk? Zoiets overkomt toch alleen oude zwakke mensen en geen gezonde beer van eenendertig jaar?

Dan denkt Nikki ineens: Nena! Wie belt de vriendin van Bas? Nikki vraagt wie er een telefoon op zak heeft om haar te bellen, maar hij krijgt te horen dat Nena al is geïnformeerd en op weg is naar de club.

Met een noodgang rijdt Nena naar Achilles Veen. Ze heeft geen idee wat er precies aan de hand is, maar het gevoel dat het goed mis is, wordt steeds groter. Als ze het terrein van Achilles

Veen op scheurt, schrikt ze zich rot. De spelers van het tweede elftal staan allemaal aan de rand van het veld en die van het eerste kijken vanaf de parkeerplaats geschrokken toe.

Nena stapt uit de auto, smijt het portier dicht en sprint richting haar Bas. Ze ziet hoe verzorger Bert hem reanimeert. ‘Wat is er gebeurd?’ vraagt ze in shock. Jan Donders vertelt dat haar vriend tijdens de training in elkaar is gezakt en dat Jan van den Boogaard een AED-schok heeft toegediend. Nena pakt de hand van Bas vast. ‘Rustig maar, schat. Alles komt goed.’ Terwijl door haar hoofd heel andere zinnen spoken: ‘Niet doodgaan als je blijft, ga niet dood! Laat me niet alleen...’

Het is wachten op de tweede schok van de AED. ‘Beweging waargenomen. Geen schok geadviseerd’ klinkt het uit het apparaat. Ja, hij heeft weer een hartslag! De AED heeft z’n werk gedaan. Dankzij het snelle optreden van Bert en de twee Jans klopt het hart van Bas weer zelfstandig. ‘Doorgaan met reanimeren jongens, want hij moet diep ademhalen,’ zegt Jan van den Boogaard. Intussen scant hij de omgeving. Er staan een paar auto’s bij het hek waar de ambulance vrije doorgang moet hebben. ‘Zeg dat die auto’s daar weg motte!’ schreeuwt hij tegen een paar spelers.

‘Hij slikt zelf,’ laat hij de meldkamer weten, waarna hij aan de reanimerende Jan vraagt of hij afgewisseld moet worden. Het gezicht van Bas is een stuk minder grauw dan een paar minuten daarvoor. In de verte klinken de sirenes van de hulpdiensten. ‘Kom op Bas, jongen! Goed zo, Bas. Kom op, jongen!’

De zus van Bas kijkt onder de douche op haar smartwatch. Claudia? Waarom belt Claudia? Zij belt nooit. Nou ja, ik hoor het

straks wel, denkt Maaïke. Maar terwijl ze onder de douche vandaan stapt, bekruipt haar het gevoel dat er iets niet klopt. Ze neemt op en hoort van Claudia dat Henk, de voorzitter van Achilles, had gebeld dat er iets met Bas was. Geen blessure of zo. Claudia laat een korte stilte vallen, waarna ze vertelt dat Bas op het veld wordt gereanimeerd. Maaïke trekt wit weg van de schrik. Ze kan het niet geloven en belt Nena, die gelijk opneemt en niets anders kan dan het schokkende nieuws bevestigen.

Vanuit de rijdende ambulance zien de artsen direct waar ze moeten zijn. Kijk, daar staat een groepje mensen om iemand heen. Het hek bij veld C is altijd dicht, maar nu staat het toevallig open. Ze rijden zo het gras op. Het ambulancepersoneel luistert naar het verhaal van de redders in nood en concluderen dat het verstandig is om Bas in slaap te houden. Zijn hart klopt weliswaar weer, maar hij is nog steeds niet bij kennis. Een van de ambulancebroeders sluit Bas aan op de beademingsapparatuur, wat geen eenvoudige klus is. Zijn kaken zijn volledig verstijfd, maar die slang moet er toch echt in. Met grof geweld probeert de ambulancebroeder een opening te creëren. Dat lukt enigszins. Terwijl hij de slang in Bas' mond probeert te krijgen, knalt hij tegen een voortand aan. Krak, stuk eraf.

Het is onduidelijk of Bas schade heeft opgelopen aan zijn hersenen en longen. De verpleegkundige vertelt dat de traumahelikopter onderweg is met de trauma-arts, die Bas medicijnen kan toedienen om hem in slaap te houden. Zijn lijf heeft rust nodig, dat is in deze situatie het beste. Omdat hij stabiel genoeg is, hoeft Bas zelf niet met de traumahelikopter te worden vervoerd.

Nena kan nauwelijks bevatten wat er aan de hand is. Vanuit het niets is ze in een slechte film beland. Haar gedachten dwalen

continu af naar haar buik. Behalve Bas en haar ouders weet niemand dat ze zes weken zwanger is. Ach, mijn kleine frummeltje, denkt ze. Je bent nog maar een paar weken oud, maar je wilt dolgraag je vader ontmoeten. Sinds ze weet dat ze in verwachting is, verheugt ze zich enorm op het moment dat hun gezinnetje niet meer uit drie bestaat, maar uit vier. Een broertje of zusje voor Moontje, mooier kan het niet. Ach ja, Moon. Zij kan toch ook niet zonder haar vader?

Inmiddels staat de weg naast Achilles Veen vol met mensen uit het dorp, die nieuwsgierig zijn naar wat er aan de hand is. Brandweerlieden hebben een doek langs het veld gespannen, dat het zicht van de pottenkijkers ontnemt. Plots roept iemand dat het veld ontruimd moet worden. Weg met dat losse doeltje en de pionnen, de traumahelikopter komt eraan!

Vanaf de parkeerplaats kijkt iedereen toe hoe de heli op veld C landt. Een beeld dat de meesten alleen kennen van Ajax-speler Abdelhak Nouri, die in 2017 tijdens een oefenwedstrijd van Ajax tegen Werder Bremen in elkaar zakte, in coma raakte en op het veld in Oostenrijk werd opgehaald door een traumahelikopter. Nu zien ze het voor hun neus gebeuren, bij hun eigen Achilles Veen. Met hun eigen Bas.

Maaike is intussen naar het huis van haar ouders gereden. Zij hebben nog geen idee wat er met hun zoon aan de hand is. Hun vader is een potje aan het jeu-de-boules en hun moeder is bij een vriendin met wie ze net terug is van een stukje wandelen. De dames staan in de keuken een cake te bakken. Gelukkig nemen ze hun telefoon op. Maaike vertelt dat ze meteen naar huis moeten komen, omdat er iets met Bas is. 'Pak thuis de auto

maar en rij gelijk naar het ziekenhuis in Tilburg,' zegt ze. Weer die verdomde knie, denkt de vader van Bas.

Nena heeft op het veld inmiddels steun gevonden bij haar vader en broer Stan. Ze zien hoe de armen, borst en het hoofd van Bas veranderen in een wirwar van draden. De vader van Nena, Henk, stelt voor dat ze een foto maakt van hoe haar man erbij ligt op de brancard. Nena wordt boos. Wat een belachelijk idee! 'Voor later, als Bas weer bij kennis is. Misschien heeft hij er nog iets aan,' legt Henk uit. Ze pakt haar telefoon en maakt – toch wel met een beschaamd gevoel – snel een foto, voordat Bas in de ambulance wordt getild.

Ondertussen staat Maaïke met haar ouders bij het ziekenhuis in Tilburg te wachten. Vanuit Loon op Zand is dat maar een kort stukje, dus ze zijn er veel eerder dan de ambulance, die vanuit Veen moet komen. De moeder van Bas probeert contact te krijgen met haar andere zoon Ruud. Hij is met zijn gezin op vakantie in Kroatië en weet nog van niks. Er wordt niet opgenomen. Dan maar zijn vrouw Margo proberen. Nadat ze vrolijk heeft opgenomen, schrikt ze zich een ongeluk en weet niet wat ze hoort. 'Gereanimeerd?!' Ze hangt op om Ruud te alarmeren. Hij belt gelijk zijn vader, die belooft hem op de hoogte te houden.

Waar blijven ze nou? Maaïke belt Nena voor de laatste update. Als haar schoonzus opneemt, hoort ze de sirene loeien. Het geluid gaat door merg en been. Please, laat ze hier snel zijn. Het lijkt een eeuwigheid te duren voordat de loeiende sirene dichterbij komt.

Zo'n twintig kilometer verderop in Waalwijk kijkt de schoonmoeder van Nikki op haar telefoon. De ex-verpleegkundige krijgt een melding dat er in Veen een medisch noodgeval is. 'Op

de Groeneweg,' zegt ze tegen haar dochter Eva. De vriendin van Nikki krijgt het Spaans benauwd. Is dat bij Achilles Veen? Nikki is nu aan het trainen! Niet veel later gaat haar telefoon: Nikki. Wat een opluchting, met hem is er dus niks aan de hand. Maar dan komt de mededeling dat Bas in een ambulance is getild en naar het ziekenhuis moet. Eva pakt haar spullen bij elkaar en stapt in de auto.

De groep van veertig voornamelijk jonge voetballers blijft verslagen achter op het veld. Krijgen ze Bas ooit weer te zien? En op wat voor manier? Zijn zijn hersenen beschadigd? Zit hij hier over een tijdje in een rolstoel langs de lijn naar wedstrijden te kijken? Of valt het allemaal wel mee en staat hij straks gewoon weer op het veld om trainingen te geven? Dit soort vragen schiet automatisch door de hoofden van de voetballers, die nauwelijks kunnen beseffen wat ze vanavond hebben meegemaakt.

De trauma-arts neemt het woord. 'Wat jullie vandaag hebben gezien, is heel uitzonderlijk.' Hij klinkt emotioneel. 'Ik heb in mijn loopbaan al heel wat meegemaakt, maar dit raakt mij ook. Zo'n jonge vent... Als ik straks thuiskom, ben ik ook nog een tijd van slag. Kun je nagaan hoe jullie je moeten voelen. Jullie kennen hem tenslotte. Doe er iets mee, als je die behoefte hebt. Jullie kunnen altijd contact met ons opnemen als jullie vragen hebben of jullie gevoelens willen delen. Wat ik nu kan zeggen, is dat hij weer een hartslag heeft. Die had hij niet toen hij in elkaar zakte, dus het is positief dat zijn hart weer in het normale ritme klopt. Maar heel eerlijk: daar is ook alles mee gezegd. In het ziekenhuis gaan ze hem proberen wakker te maken en wordt hij verder onderzocht. Dan zal blijken hoe hij eraan toe is.'